

Boeken verschenen

Omerta

Macaber

Henri Patrik & Helen Staal

Marians Odyssee

*Als de doden begraven zijn in de harten van de levenden, zijn ze
werkelijk dood.*

Henri Patrik

Clusteruitgeverij Schrijverspunt

Titel: Marians Odyssee
© 2013 Henri Patrik
Eerste druk: 20 mei 2014
Alle rechten voorbehouden
Uitgegeven door: Clusteruitgeverij Schrijverspunt
Henri.d.patrik@gmail.be
Druk: Clusteruitgeverij Schrijverspunt
<http://www.pieterdaemon.be>
Omslag illustratie: Henri Patrik
Omslag ontwerp: Henri Patrik
Code: 2014.05.20C
ISBN: 978-90-8201-726-7
NUR: 342

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dit boek is opgedragen aan

René Depreitere

en

WINGSPAN

Woord van de auteur

Het verhaal van deze roman begon in 2009, toen ik op een boekenbeurs in Nederland Ellen Boekelaar ontmoette. Zij was toneelschrijfster die naar een misdaadauteur uitkeek en dat ben ik. Zo kwamen we in gesprek. Uit haar mond hoorde ik voor het eerst in mijn leven de naam Marian de Garriga. Vijf minuten later wist ik dat Marian een bekende Nederlandse componiste was die in 2000 in Thailand was vermoord en dat BJ, een landgenoot voor die moord opgepakt, tot vijftien jaar veroordeeld en na acht jaar weer vrijgelaten was.

Als thrillerauteur kreeg ik meteen belangstelling, vooral toen Ellen me verraadde dat deze veroordeelde landgenoot nog steeds volhield onschuldig te zijn en daarom een boek wilde publiceren waarin hij zijn eigen versie van het verhaal uit de doeken deed.

Deze jonge vrouw had met BJ contact opgenomen in het kader van een toneelstuk dat ze over Marian de Garriga wilde schrijven. Hij zat nog gevangen en zo startte haar briefwissel met BJ. Na zijn vrijlating, moest hij eerst naar Nederland alvorens weer naar zijn familie te kunnen.

Zo had Ellen hem kort op de luchthaven in Schiphol ontmoet.

Opeens kon of wilde ze geen tijd meer besteden aan zijn verhaal en ze zocht iemand die het van haar zou overnemen. Ik aanvaardde en zo begon een ongelofelijk avontuur dat ondertussen al vijf jaar duurt.

Eerst interviewde ik de mij onbekende BJ gedurende meer dan een jaar. Aanvankelijk geloofde ik hem, want hij sprak met heel veel passie over zijn onschuld. Toch bleef ik voorzichtig en maakte hem duidelijk dat zodra ik zou ontdekken dat hij onwaarheden vertelde, onze samenwerking afgelopen zou zijn.

Toch probeerde BJ me te manipuleren.

Terwijl mijn belangstelling vooral uitging naar de omstandigheden die tot Marians dood hadden geleid, stuurde hij me voortdurend een andere richting uit. Heel snel begreep ik dat hij geen verklaring zocht voor wat hem was overkomen, dat hij ook geen belangstelling had voor mijn zoektocht naar potentiële moordenaars die hij tijdens het onderzoek en het interview zelf had aangewezen en dat het hem onverschillig liet als de mensen in zijn schuld bleven geloven. Nee, hij wilde een gevangenisboek waarin hij de heldenrol speelde met als flaptekst: “De beproevingen van BJ de onschuldige veroordeelde tussen brutale criminelen en hoe hij zich met zijn harde vuisten liet respecteren”.

Twee bekende Nederlanders die in Thailand lange gevangenisstraffen hadden uitgezeten en nadien hun belevenissen in boekvorm hadden gepubliceerd, hebben BJ waarschijnlijk geïnspireerd hun voorbeeld te volgen. Een manier om geld te verdienen en niet om zijn onschuld te bewijzen.

Maar dat kon hij zelf niet.

Dus zocht hij een ghostwriter.

Toen ik echter zijn ware motieven ontdekte, voelde ik me van mijn morele verplichting bevrijd en publiceerde ik het resultaat van mijn enquête in “Dodelijk paradijs”.

Toentertijd was Marian de Garriga een mysterie voor mij, en wist ik alleen wat anderen over haar kwijt wilden, zoals BJ's uiterst negatieve en respectloze uitlatingen.

Wat haatte hij deze vrouw.

Een aantal kennissen uit Marians zakenleven wilden vooral mijn informatie, zonder echter iets terug te geven. Behalve twee personen die me geholpen hebben omdat ze werkelijk iets voor Marians herinnering wilden doen.

Zo bleef ik in de duisternis ronddolen tot april 2013. Toen ontving ik een mysterieus e-mailtje van een pittige jongedame uit Nieuw Zeeland: de negenenzeventigjarige Helen Staal, een vriendin van Marian.

Ik was aan de voorbereiding bezig van een nieuwe roman, maar na mijn eerste kennismaking met Helen, twijfelde ik geen moment. Ik moest Marians levensverhaal schrijven.

Helens e-mailtje was een hulpgeroep. Ze wilde begrijpen, een behoefte die met de jaren alsmaar dringender was geworden.

Ze wist niet wat er was gebeurd in Thailand, en het zat haar dwars dat ze geen afscheid had kunnen nemen van haar vriendin. Ze probeerde met de nabestaanden contact op te nemen, maar alle instanties sloegen de deur voor haar neus dicht.

Toen ze eindelijk mijn boek in handen kreeg waarin ik Marians dood uit de doeken deed, besloot ze verder te gaan en stuurde me een e-mailtje.

Sinds meer dan een jaar zijn we bijna dagelijks met elkaar in contact; we zijn vrienden geworden.

Na korte tijd begreep ik echter dat er een leven lang tussen Marian en Helen een diepe verbondenheid heeft bestaan. Dus moest ook Helens leven aan bod komen.

Zonder deze onverwachte ontmoeting en internet vriendschap, zou ik nooit 'Marians odyssee' hebben kunnen schrijven. Daarom beschouw ik haar als mijn

coauteur, want zij heeft er met een streng oog op toegezien dat wat ik schreef met de waarheid strookte en dat wat ik moest verzinnen, zo waarschijnlijk mogelijk was.

‘Marians odyssee’ is uiteindelijk het verhaal van twee uitzonderlijke vrouwen, de ene beroemd, de andere anoniem, en van een vriendschap die begint in 1956 en abrupt eindigt in 2000.

Met deze story kan Helen Staal eindelijk afscheid nemen van haar vriendin.

“Closure” noemt ze dat zelf.

Haar medewerking aan deze roman is haar contributie aan het verder leven van een vrouw die het niet heeft verdiend dat men haar voor eeuwig wilde begraven.

28 april, 2014

Henri Patrik

Afscheidsbrief

Lieve Marian,

Vijf oktober 1997. De laatste dag dat ik mijn man zag en ook de voorlaatste dag dat ik jou zag....

Voor mij was Jans heengaan zeker pijnlijk maar niet onverwacht, voor jou was het een grote schok. Begrijpelijk dat je de volgende dag ijlings weer naar Thailand vertrok.

Maar opeens stond ik voor alles alleen.

Gelukkig had Jan mij altijd aangemoedigd in allerlei vrijwillige bezigheden en na een paar weken rouw ging ik weer aan de slag.

Het politiekantoor in het dorp had de receptioniste nodig. Na bijna dertig jaar kende ik het dorp en het dorp kende mij.

Ook nam ik weer leerlingen aan.

Jan en ik hadden jarenlang volwassenen met lees- en schrijfproblemen geholpen. Een op een, aan huis en dat was altijd zo'n dankbaar werk. We hadden er veel plezier aan beleefd.

Na Jans overlijden heb ik aan deze hernieuwde bezigheid oprecht heel veel steun gehad.

Alles ging weer rustig zijn gangetje tot ik in juni 2000 plotseling via Radio Nederland

Wereldomroep vernam dat een "bekende componiste in Thailand vermoord was".

Dit was ergens een grotere schok dan het verlies van mijn man. Sterven van ouderdom is één ding, maar moord?

Via diverse wegen probeerde ik uit te vinden wat er werkelijk was gebeurd, maar men zweeg in zeven talen.

Dus geen "closure".

En zo ging ik weer rustig door met diverse klusjes. Het grote huis en dito tuin werden echter zo langzamerhand teveel en ik verhuisde in 2005 naar een prettige woning in een klein bejaardendorp. Gloednieuw dus geen buitenwerk meer! En natuurlijk met een echt kantoor voor alle bezigheden en hobby's!

Inmiddels had ik zowel de politie als de studenten opgezegd.

Maar, als één deur sluit, gaat er meestal een ander weer open en in 2006 werd ik vrijwillig op het nationale roofvogelcentrum, een liefdadige conservatie-instelling die zich vooral bezig houdt met het behouden, fokken en in het wild vrijlaten van ons zeldzame inheemse valkje, de 'karearea'. Gelukkig bestaat hier geen bejaarden discriminatie dus hoewel de tachtig voorbij, kan ik hier zolang blijven als ik wil.

Die mensen zijn werkelijk mijn 'familie'. Als je emigreert ben je na een tijdje al je naasten kwijt. Maar hier ben ik nu thuis.

Maar ondanks mijn nieuwe familie en mijn geliefde vogels sardé er nog altijd iets in mijn achterhoofd. Wat zou er met jou gebeurd zijn? Waarom wilde niemand me antwoord geven?

Begin maart, bijna onbewust googelde ik "Marian de Garriga" en tot mijn grote verbazing vond ik heel wat op het internet over jou, inclusief het feit dat er over de moord een boek was geschreven!

Dit moest natuurlijk zo zijn. Ik zocht gelijk de auteur op en schreef hem. Vertelde hem over mijn kennismaking met jou al die jaren geleden en zond hem een dik pakket met foto's, artikelen, brieven en nog wat 45 toeren plaatjes. Eindelijk vonden die een goed tehuis!

Wat later sponsorde ik een jong valkje ter nagedachtenis aan jou, net zoals ik er ook een voor Jan sponsorde een tijd geleden...

En zo kan ik eindelijk vrede ermee hebben dat jij aan de vergetelheid bent onttrokken, dat je goede naam in ere is hersteld, want ergens was jij driemaal vermoord. Fysisch, door het vernielen van je goede naam maar nog erger door zoveel 'goede vrienden die je in de steek hebben gelaten, al die jaren.

Mijn aller oprechte dank Henri voor je enorme prestatie, want jij hebt voor mijn beste vriendin Marian gedaan wat familie en vrienden niet deden en daarmee heb je mij uiteindelijk ook gemoedsrust gegeven.

Beste Marian, Henri heeft me met deze roman een reis laten maken terug in de tijd. Dingen die ik dacht vergeten te hebben, kwamen weer in beeld. Ik beleefde opnieuw goede en minder goede momenten. Herinnerde me hoe jij en ik elkaar leerden kennen, hoe we identieke avonturen en gelijkaardige ontgoochelingen beleefden, terwijl we ofschoon we elkaar weinig zagen, een leven lang vriendinnen bleven.

Jij was een getalenteerde musicienne die de publiciteitsspot op radio en televisie een andere dimensie gaf. Maar mensen vergeten snel. Ik niet! Deze roman is jouw monument en mijn manier om je onsterfelijk te maken.

“A man can die twice - once the body, once the reputation. Kill the latter and it is a far crueler death than the first.

There is a third one, when one is abandoned by ones friends.”

Dat zei ene Delliuss over de moord van Cassius.

Marian, vlieg hoog en fier boven de wouden en de wijngaarden, ook jij bent eindelijk vrij...

Helen Staal

FAREWELL MY FRIEND....

We fledged together, we soared the highest skies
together...

Safe above the clouds we could not see the predators
lurking below...

We parted ways – you lived for your music, still so
vulnerable,

I chose for a new life at the far end of the world.

Our paths crossed briefly again many years later.

Sadly, trusting as you were, the predators got you in the
end,

Denying you the peaceful new life you so deserved....

Still, your spirit now soars in a different blue sky , a
proud and fearless spirit,

We will meet again my friend, soon...

To soar again together...

Helen Staal

Proloog

Het was een ochtend zoals elke andere ochtend. Niets wees erop dat de nieuwe dag anders zou verlopen als die van gisteren. Het gesjirp van vogels en hun getokkel tegen het glas van de schuifdeuren klonk me bekend in de oren en een vluchtige blik op de wekker vertelde me ook niets nieuw. Steeds weer dezelfde geluiden, zoals elke ochtend.

Vijf uur.

Klaar voor de routine.

Ik stond op, verzorgde mijn toilet en trok een spijkerbroek aan met groen topje. Daarna stapte ik de keuken binnen, zette een ketel water op het fornuis en ging de krant ophalen uit de bus aan mijn deur. Zoals gewoonlijk zwierven mijn blikken over het strand dat zo'n vijf meter verder begon. De rooskleurige hemel werd langzamerhand verdrongen door de aan de horizon opkomende goudkleurige cirkel, wier alsmaar heller wordende geelkleurige stralen op de glinsterende wateroppervlakte van het *Rotorua-meer* weerkaatsten en daarop een wisselend mozaïek schilderden bestaande uit ondefiniceerbare vormen. Ergens in het midden van dit glinsterende kleurentapijt ontwaarde ik de grauwe omtrekken van *Mokoia*, een klein vulkanisch eilandje in het kratermeer, dat oorspronkelijk bekend stond als *Te*

Moti-tapu-a-Tinirau. Mijn ogen gleden verder naar rechts waar ik de dertien kraters van de *Tarawera Mountain* wist. Het uitbundig gekwaak van de ontwakende eenden die speels over het water scheerden, brachten me onbewust aan het lachen. Ik zag ook enige zwarte zwanen die als Vikingschepen over het water gleden. Deze vogels kreeg ik in het voorjaar geregeld op bezoek en als ik de deur open liet staan, kwamen ze onbevreesd door de zonnekamer om de eethoek gewaggeld om in de keuken bij het aanrecht luidruchtig kwakend hun ontbijt op te eisen.

Aan de overkant zag ik een rookpluim opstijgen boven *White Island*, de levende vulkaan die onlangs nog heel tekeer was gegaan.

Ik slaakte een lichte zucht, draaide me om en zag op dat moment de grote plastic zak naast de deur staan die mijn Hollandse buurman had neergezet. Hij luisterde altijd naar Radio Nederland Wereldomroep en verzamelde op het internet gegevens over Nederland. Geregeld vond ik dan een volle plastic zak voor de deur met print-outs van berichten die meerdere weken overbrugden.

Ik pakte de buidel op en ging naar de keuken waar het water aan het koken was. Tijd voor koffie. Ik ben altijd een grote koffieleut geweest en zonder dat zwarte vocht krijg ik last van ontwenningverschijnselen begeleid van zware hoofdpijn. Achteloos wierp ik krant en plastic zak op de tafel en ging koffie zetten aan het aanrecht.

Nadat ik een paar sneetjes geroosterd brood met boter en bessenjam had besmeerd, ging ik aan de hoek van de tafel zitten.

Eerst nam ik de krant door. Zelden vond ik er iets interessants in, maar het behoorde sinds jaren tot mijn ochtendritueel. Vervolgens opende ik de zak en legde de afdrukken naast mij. Eerst een flinke slok koffie waar ik het brood mee doorspoelde. Vervolgens een vluchtige blik op de headlines. Ook deze keer ontdekte ik niets van

belang.

Totdat ik de afdruk van 20 juni las.

Het eerste bericht vertelde me niets, maar bij het tweede hield ik de adem in.

‘Moord op Nederlandse vrouw in Thailand,’ las ik luid. Ik zette langzaam de mok voor mij op het tafelblad en concentreerde me vol op het bericht.

De politie van Thailand heeft een 35-jarige Nederlander gearresteerd, die verdacht wordt van moord op een 65-jarige vrouw uit Haarlem. Het slachtoffer is gewurgd aangetroffen in een vakantiebungalow op het zuidelijke eilandje Koh Samui. De verdachte woont al enkele jaren in Thailand. Hij werd opgepakt omdat hij geld had opgenomen van de rekening van de vrouw. Zij kwam al jaren achtereen in Thailand en wilde zich daar vestigen. Het slachtoffer was in de Nederlandse reclamewereld bekend als componiste van spots voor radio- en tv-commercials.

Ik was niet in staat mij te bewegen, zat daar als versteend. ‘Dat kan niet,’ fluisterde ik, en ik herhaalde dat enkele keren. Amper drie jaar geleden had ik mijn lieve Jan verloren. Toen voelde ik me net zo verslagen. Hoewel ik de verschijnselen kende, bewoog ik niet meer. Waarschijnlijk shock. Mijn ogen gleden andermaal over de weinige regels tekst.

Geen foto’s, geen details. Geen namen.

Maar voor mij hoefde dat ook niet.

Ik weet niet hoelang ik daar zo zat, maar op een gegeven moment bedacht ik dat ik maar even naar de apotheek moest gaan. Ik voelde me niet goed, had een kalmeringsmiddel nodig.

Als in trance wandelde ik naar het dorp, een vrij lange weg van zo'n half uur langs huizen met tuinen aan de ene kant en een grasberm aan de andere. Als een automaat stak ik het voetbalveld over, verkortte zo de afstand en marcheerde even later op het bruggetje over de *Ngongotaba Stream*. Voor de derde zaak bleef ik enige seconden hijgend staan. Dan ging ik naar binnen.

'Ik heb een kalmeringsmiddel nodig,' mompelde ik.

De apotheker monsterde me even met gefronste wenkbrauwen en schudde zijn hoofd. 'Nee. Je kunt maar beter naar de dokter gaan,' besliste hij. 'Ik stuur Ella wel met je mee.' Zijn woorden drongen vaag tot me door en ik volgde gedwee Ella. Later vertelde die mij dat ik er lijkbleek had uitgezien.

Toen we een volle wachtkamer binnenstapten, werd ik zonder dat er een woord werd gesproken naar mijn huisarts geleid. Sam schoof direct een stoel naar me toe en hielp me te gaan zitten. Ik weet niet meer wat ik toen heb gebazeld, maar ik neem aan dat ik hem heb verteld welke schok ik te verduren kreeg.

'Ik geef je geen medicijn,' zei hij verontschuldigend, en hij haalde zijn schouders op. 'Dat helpt weinig tegen een emotionele schok. Je hebt iets anders nodig.'

Hij liet thee brengen. Typisch Engels, want thee leek in dergelijke panieksituaties een wondermiddel te zijn.

'Medicatie is in jouw geval nutteloos, Helen, je hebt een zielenknijper nodig.'

Een hulpverlener voor geestelijke zorg, dacht ik me nog.

De thee had inderdaad een kalmerend effect en ik vond de weg naar mezelf terug. Er zat me niets anders op dan de lange terugweg aan te vatten.

Twee dagen later kreeg ik het bezoek van de zielenknijper die ik al vergeten was. De man kwam speciaal van *Tauranga*. Een Hollander die op Nieuw

Zeeland was opgegroeid, dus spraken we Engels.

Hoewel ik de shock enigszins te boven was gekomen, had ik de twee laatste nachten weinig geslapen. In de spiegel herkende ik nauwelijks mezelf. Normaal ben ik ijzig koel in moeilijke situaties. Zelfs toen Jan overleed hield ik me sterk.

Ik reikte de zielenknijper het artikel dat me zo van streek had gebracht.

Hij las het en keek me enige momenten woordloos aan. Zijn voorhoofd fronste in meerdere diepe groeven. ‘Er staan geen namen bij,’ zei hij.

‘Dat hoeft ook niet,’ antwoordde ik kort. ‘Ik weet dat “zij” het is. Het eiland is zeer klein en de beschrijving van het slachtoffer volstaat. Ik weet dat ze ginder ging leven. Vijfenzestigjarige dame uit Haarlem, bekend als componiste van reclamedeuntjes voor radio en tv. Zij was uniek in haar vak, dus geen twijfel mogelijk.’

‘Betekende ze zoveel voor jou?’ vroeg hij zacht.

‘Ze was mijn beste vriendin, begrijp je?’

‘En hoe heet die dame?’

‘Marian,’ zuchtte ik. ‘Marian de Garriga.’

1

Schiphol, 1956.

Marian stapte met een zwierige pas door de poort en marcheerde als *Alice in Wonderland* over het parkeerterrein, haar hoofd gehuld in virtuele wolken.

Ze had het weer eens gedaan.

Eigenlijk was ze nog twee jaar te jong, maar ze had het aangedurfd om voor deze post te solliciteren. Zonder problemen had ze de proeven doorstaan en de interviewers met veel charme weten te overtuigen. Ze kon goed praten, en ze was intelligent. Niettemin had ze tot voor kort nooit geloofd dat ze aangenomen zou worden.

Gewonnen, dacht ze. Met durf had ze ook haar vorige baan gekregen. “Het moeilijkste is binnen geraken,” placht ze te zeggen. “Daarna vraagt niemand wat je voordien hebt gedaan. Zolang je je chefs tevredenheid verschaft.”

Een deuntje neuriënd sloeg ze de hoek om en betrad ze

het grauwe gebouw dat twee verdiepingen hoog was. Met grote passen vloog ze door de bijna verlaten hol klinkende ruimte en stapte ze licht hijgend het meldingskantoor binnen.

De vrouw aan de balie keek op en trok een streng gezicht. ‘U bent laat, juffrouw Hansen,’ zei ze op berispende toon.

‘Ik heb mijn bus gemist,’ verontschuldigde Marian zich en toonde haar voordeligste glimlach. Geen goed begin, dacht ze bij zich zelf.

‘Juffrouw Hansen, we hebben ontdekt dat u voor Joop Geesink hebt gewerkt als euh...PR.’

‘Ja, dat heb ik ook aangegeven,’ verbeterde Marian. ‘Is daar iets mis mee?’

‘Nee. We willen alleen weten of u er iets voor voelt om PR-opdrachten uit te voeren voor de KLM?’

Marian trok een vragend gezicht. Wellicht een misverstand, dacht ze eerst. Ze was een cursist, wist niets over de werking van het luchtvaartbedrijf, en ze was hier voor de opleiding. Daarna zou ze vliegen, wilde ze vliegen.

‘Ik ben een cursist,’ zei ze aarzelend.

‘Nou en? Het ene hoeft het andere niet uit te sluiten,’ antwoordde de stewardess en ze haalde licht haar schouders op.

‘Als u denkt,’ meende Marian. ‘U kunt op me rekenen.’

‘Gaat u nu maar naar het leslokaal. U hoort nog wel van ons.’ Daarmee leek het onderhoud afgelopen en Marian haastte zich naar buiten.

Terwijl ze de trappen opliep, dacht ze opnieuw aan haar geluk. Ze kon wel jubelen van vreugde. Ze was nog niet eens met de cursus begonnen en ze kreeg al een opdracht. Dat beloofde voor de toekomst. De KLM was het beste wat haar kon overkomen want ze had dringend deze baan nodig. Bij Geesink had ze zich weliswaar goed gevoeld, maar ze verwachtte meer van haar toekomst.

Eenentwintig jaar, dacht ze.

Niet alles in haar jonge leven was verlopen zoals ze dat had gewenst. Maar waarom zich nu nog beklagen?

Haar herinneringen gingen terug naar het einde van de oorlog. Ze was pas tien en vader verplichtte haar pianoles te gaan volgen. Aanvankelijk haatte ze die lessen, kreeg er de kramp van in haar vingers. Geregeld moest vader haar naar de maestro slepen. Geen gemakkelijke kerel, dacht ze, en er ging een huivering door haar lichaam. Het waren harde tijden, hoewel ze nog te jong was om goed te beseffen wat er rondom haar gebeurde. Ze hechtte geen belangstelling aan de jacht op de collaborateurs en aan de sfeer van wantrouwen die er overal heerste. Ze had geluk dat haar ouders haar van al deze problemen weghielden. Terwijl kinderen van haar leeftijd een minder prettige tijd doormaakten in een getekende maatschappij, mocht zij naar de pianoles alsof er niets was gebeurd.

Ze had weinig geleden van de naoorlogse crisis.

‘Je zou je wat enthousiaster kunnen tonen,’ bromde vader als ze zich weer eens stampvoetend verzette om naar de lessen te gaan. ‘Later zul je ons dankbaar zijn.’

Tegenstribbelen hielp niet en uiteindelijk schikte ze zich in haar lot. Ze leerde snel, had een goed gehoor voor muziektönen. Haar maestro was met haar prestaties in de wolken. ‘Je wordt ooit een grote soliste,’ bleef hij maar herhalen. Vooral als ze zich ergerde bij moeilijke stukken omdat ze niet meteen de juiste tonen trof en aan zichzelf begon te twijfelen.

In nauwelijks drie jaar speelde ze een Chopin-wals op de radio. Hier en daar werd ze een fenomeen genoemd, en ze begon er zin in te krijgen. Ze was er opeens van overtuigd dat de Hollandse maestro Gerard Hengeveld van haar een concertpianiste zou maken. Ze droomde van grote optredens, roem en rijkdom.

Tijdens haar tienerjaren speelde ze voor een koor van een operabedrijf in Haarlem waarmee ze optrad in

ziekenhuizen en andere liefdadigheidsinstellingen.

Ondertussen bleef ze optreden als Chopin-solist.

Alles wees erop dat Hengevelds voorspellingen zouden uitkomen en dat ze als soliste een beroemdheid zou worden.

Totdat vaders schuldenberg zo hoog werd dat hij de piano moest verkopen. Even later was het ook gedaan met haar studies. Met achttien vergruizelden haar dromen tot stof dat zich in de wervelwind des levens verspreidde. Voorbij met het onbekommerde bestaan. Opeens moest ze een baan vinden om in haar levensonderhoud te voorzien en deze noodzaak belette haar te denken aan een muziekloopbaan. Daarom aanvaardde ze een baan als scriptgirl bij Joop Geesinks Filmstudio Dollywood, waar ze later Joops secretaresse werd. Hij was een strenge brombeer maar meevoelend, en ze aanbad hem net als een vader. Iemand die luisterde naar haar wensen.

Hoewel ze haar werk graag deed, groeide een onverklaarbare onrust in haar. Ze wilde iets anders doen, maar wist niet goed wat. Het bloed kolkte in haar aderen, maakte haar onrustig en ze voelde een innerlijke dwang om te gaan reizen.

De wereld verkennen.

Eindelijk was het zover en kon ze haar geluk wel luid over de daken uitschreeuwen. Bovenaan de trap, achter de deur waar ze even bleef staan, wachtte een nieuw hoofdstuk in haar leven.

Ze schudde alle herinneringen van zich af, haalde eens diep adem, klopte aan en ging naar binnen zonder op een reactie te wachten.

Tien hoofden draaiden zich in haar richting.

2

Schiphol, 1956.

Een jonge kleine elegante vrouw in gebloemde jurk en lichtblauw jacket, wandelde op halfhoge hakken naar binnen. Ogenblikkelijk verstomden de gesprekken en alle ogen richtten zich op haar.

Een tenger figuurtje met lang blond haar en grijsgroene ogen, ergens begin twintig, schatte ik. Haar van levenslust twinkkelende ogen, fijn besneden rechte neus, scherpe kin, kleine mond met licht naar boven gekrulde mondhoeken, gaven haar een bijzondere aantrekkingskracht. Toch was ze niet echt een schoonheid als je haar vergeleek met de glamourmeiden die op de covers pronkten van bekende damesbladen. Maar het was vooral haar houding die de aandacht trok. Die was zelfverzekerd, vastberaden en beheerst. Haar gezicht reflecteerde meer energie en zelfbewustzijn dan je normaal bij iemand van die leeftijd zou verwachten. Ik was er zeker van dat waar zij passeerde, alle normale mannen zich naar haar

Nadat Marian en Helen, twee jeugdvriendinnen, elkaar sinds decennia niet meer hebben gezien, brengen ze samen veertien dagen verlof door op de Fiji-eilanden. Daarna neemt Helen haar vriendin mee naar haar woonplaats in Nieuw Zeeland, waar Marian nog een tiental dagen wil blijven. Maar het noodlot slaat toe; Helens man sterft de volgende ochtend. Diep geschokt vertrekt Marian hals over kop naar Thailand waar ze een langer verblijf had gepland.

Twee jaar later verneemt Helen via een persbericht dat haar vriendin gewurgd werd in haar bungalow op Koh Samui en dat de politie een landgenoot heeft aangehouden.

"Marians Odyssee" is een historische roman over het leven van twee uitzonderlijke vrouwen die vriendinnen bleven tot de dood hen scheidde. Vierenveertig jaar geschiedenis over een beroemdheid en een anonieme vrouw die elkaar gedurende een heel leven nooit helemaal uit het oog verloren.

Henri Patrik schrijft weinig over de professionele successen van zijn twee hoofdpersonages. Maar hij schildert hun intiemste gevoelens, hun twijfels, angsten, en ontgoochelingen en beslissingen die hun toekomst hebben bepaald

Een boeiend avontuur doorheen meerdere decennia en uiteindelijk een definitief afscheid.

"Diep ontroerend", Frans Esselink.

"Henri Patrik op zijn best," Alexander Cammans

Henri Patrik heeft drie jaar in de Balkan gediend en een tijdlang bij de Europese Politie. Deze bewogen periode heeft hem ertoe aangezet zijn ervaringen om te zetten in spannende thrillers. Zo schreef hij "Omerta", een aangrijpend waargebeurd verhaal over de mensenhandel in Sarajevo en de corruptie op het hoogste niveau. Hij verstaat de kunst om een waargebeurd verhaal op te bouwen als een thriller. Hij schrijft zowel fiction als factien. Tegenwoordig leeft hij met zijn familie in de Ardennen.

Helen Staal is geboren te Amersfoort in 1933. Ze studeerde in België en Nederland. In 1956 werd ze stewardess bij de KLM waar ze Marian de Garriga leerde kennen, met wie ze een leven lang bevriend bleef. In 1962 week ze uit naar Nieuw Zeeland, waar ze vooral in dienst stond voor de gemeenschap, altijd bereid anderen te helpen. Sinds 2006 werkt ze als vrijwilliger bij Wingspan, een vereniging die zich inzet voor het behoud van de inheemse valk. In 2013 maakt ze kennis met Henri Patrik. Samen reconstrueren ze het leven van Marian de Garriga.

De auteurs schenken hun royalty's aan WINGSPAN, Nieuw Zeeland, een liefdadigheidsinstelling voor het behoud van de bedreigde "karearea", de inheemse valk en andere roofvogels. WINGSPAN werkt uitsluitend met vrijwilligers en is aangevoerd op donaties.

www.wingspan.co.nz

Marians Odyssee

ISBN: 978-90-8141-499-9

9 789081 414999

Schrijverspunt.nl